

AZ ARANYTOJÓ MADÁR

(kínai mese)

Élt valaha régen egy gazdag ember. Ott csalta a szegényeket ahol csak tudta, de jómódúak előtt mélyen meghajolt. Ennek a gazdag embernek volt egy lánya, de mivel még attól is sajnálta a hozományt, egy szegény hegyi lakó favágóhoz adta feleségül.

Nagyon-nagyon szegény volt a férj, az asszony se hozott semmit a házhoz, így az esküvő után igen keserves napok köszöntöttek rájuk. Szegénységben telt-múlt az idő, s elérkezett az újév ünnepe, amit minden házban gazdag bőségben ültek meg, csak nekik nem volt semmijük, se rizsük, se tüzelőjük, s a hegyet hó borította. Fáztak, éheztek, s a szegény asszony így szólt a férjéhez:

– Eredj, szerezz egy kis fát, hogy befűtsek, és főzzek valamit, különben megfagyunk, és éhen veszünk.

Elindult az ember fáért. Alig tett néhány lépést, a hóban egy kis madarat pillantott meg. Odaszaladt, óvatosan felemelte, s bevitte a házba. Olyan gyöngéden ápolták, hogy a madár lassan-lassan magához tért. De mivel egy falat ennivalójuk sem volt, mindhárman éhesen hajtották álmra a fejüket.

Egyszer csak megszólal a madár:

– Tudjátok meg, hogy én aranymadár vagyok. Láttam, hogy irgalmasak és igaz szívűek vagytok, azért jöttem, hogy segítsek rajtatok. Holnap, mihelyt megvirrad, szerezzetek nekem sonkát. Ahány lat sonkát megeszem, annyi lat aranytojást tojok. Sem többet, sem kevesebbet. De jól megjegyezétek: hét latnál többet sohasem adhattok egyszerre.

Másnap reggel, amikor felébredtek, nem tudták, álmodták-e a madár szavait, vagy csakugyan hallották. De a férj nem soká habozott, hanem felkerekedett, s elindult az apósához, hogy egy falat sonkát kérjen kölcsön. Csakhogy fukar apósától nem sonkát kapott, hanem szidalmat. De azokat már nem kölcsön, hanem örökbe. Ugyancsak elkeseredett a szegény favágó, de mivel nem tehetett egyebet, hazafelé indult. Hanem az anyósa nem nézhette bánatát, s nagy titokban egy darabka sonkát nyújtott neki.

Az ember hazavitte a sonkát, s mindent elmesélt a feleségének, aki keserves sírásra fakadt. A sonkából egy falatot sem ettek, hanem apróra vagdalták, és a madárnak adták. Azután szorongva várták, mi fog történni. S a madár másnap reggel csakugyan aranytojást tojt.

Az aranyat nyomban eladták, az árán sonkát vásároltak, és a madarat mindennap hét lat sonkával megetették. A madár pedig minden reggel hét lat aranytojást tojt.

Így ment ez jó ideig. Végül is az após fülébe jutott az aranytojó madár híre. Több se kellett a fősvény és pénzéhes embernek. Egy reggel komor ábrázattal betoppant a kunyhóba, és így szólt:

– Cseréljünk. Minden vagyonomat odaadom a madárért.

De a favágó kereken nemet mondott. Az após haragjában és szégyenében elvörösödött, s kénytelen volt üres kézzel távozni. Hanem késő este ismét megszólalt a madár. Azt mondta:

– Az én időm lejárt. Hamarosan eltűnök. Ezért vegyetek magatokhoz holnap reggel, és cseréljete el.

Másnap, mihelyt megvirradt, a favágó kapta a madarat, s futott vele a fősvény apósához. Menten nyélbe ütötték a cserét: a madárért megkapta az após egész vagyonát.